

Republika Hrvatska
Općinski sud Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785 po sucu Mariji Pavlović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Lidije Škrlec iz Vinkovaca, Savska 26, OIB: 60023507109 zastupana po punomoćniku Hani Lukić Hob, odvjetnici iz Vinkovaca protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217 zastupani po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnika Hanu Lukić Hob, odvjetnicu iz Vinkovaca i zamjenika punomoćnika tuženika, odvjetničku vježbenicu Katarinu Posavčić iz Vinkovaca, 16. rujna 2026. objavljene na temelju čl. 335. ZPP-a, 8. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 6.1. Ugovora o kreditu br. 277801 od 16.01.2015. god. sklopljenog između tužiteljice i tuženika, odnosno pravnog prednika tuženika Sberbank d.d. Zagreb pod nazivom naknada i koja glasi: „ Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 2,00 % (dvacijelanulaposto) od iznosa kredita, maksimalno 1.000,00 kn (tisućukunainulalipa), naplaćuje se prilikom isplate kredita.. „.

II Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužiteljici Lidiji Škrlec iz Vinkovaca, Savska 26, OIB: 60023507109, isplati iznos od 132,72 €, (1.000,00 kn) zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 19.01.2015. do 31. 07. 2015.god. u visini eskontne stope HNB-a važeće posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za 3%, a od 01.01.2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekucem polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 286,64 eura, sa zateznim kamatama tekucim od donošenja presude

8.10.2026. do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

i

r j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika u pogledu mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Vinkovcima.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je dana 16. siječnja 2015. godine sa prednikom tuženika Sberbank d.d. Zagreb sklopila ugovor o kreditu 277801 na iznos od 9.500,60 eura, s rokom otplate na 120 mjeseci. Dalje navodi da je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju pripremljenom od strane tuženika i da tužiteljica na nikoji način nije mogla utjecati na sadržaj ugovora niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama što smatra nepoštenim i suprotnim načelu savjesnosti i poštenja i što uzrokuje značajnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navodi da je tuženik u ugovoru ugradio odredbu pod točkom 6.toč.1. kojom je određena naknada u iznosu od 2% od iznosa kredita, maksimalno 1.000,00 kuna, koja se naplaćuje jednokratno unaprijed. Tužiteljica smatra da je takav način određivanja naknade potpuno netransparentan i da tuženik nije tužiteljicu informirao o svim parametrima bitnim za donošenjem valjane odluke utemeljenoj na potpunoj obavijesti, te da joj tuženik dana 19. siječnja 2015. godine naplatio naknadu u iznosu od 1.000,00 HRK. Stoga predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje ništetnost odredbe predmetnog ugovora točke 6.1. te da naloži tuženik da joj isplati iznos 132,72 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare potraživanja dok čini nespornom visinu tužbenog zahtjeva te stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja i obveže ga da mu naknadi troškove parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u: Ugovor o kreditu broj: 277801 od 16. siječnja 2015. godine (list 5-12 spisa), dopis tuženika od 28. listopada 2024. godine (list 13-14 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11 u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama je sporna osnovanost tužbenog zahtjeva i zastara potraživanja.

6. Među strankama je nesporna visina potraživanja.

7. Među strankama je nesporno kako je tužitelj zaključio sa tuženikom Ugovor o kreditu temeljem kojeg je banka odobrila iznos od 9.500,60 EUR-a, te da su ugovorile da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti u točki 6.1. Ugovora ugovorenu naknadu za obradu zahtjeva i odobravanja kredita u iznosu od 2,00%.

8. Nije sporno da je tuženik naplatio tužitelju troškove nastale prilikom obrade kredita sukladno članku 6.1. u visini od 2,00 %, a u iznosu od 1.000,00 kuna (što čini iznos od 132,72 eura).

9. Sporno je da li je navedena odredba Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena naknada troškova za obradu kredita, ništetna, te ima li tužitelj pravo na povrat novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Također je sporno da li tužitelj ima svojstvo potrošača te da li je nastupila zastara potraživanja.

10. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda Vinkovcima, koji prigovor je sud ocijenio neosnovanim.

11. Naime, prema zajedničkim odredbama o nadležnosti sadržanim u članku 15. stavku 2. ZPP-a o sudskoj nadležnosti (apsolutna, stvarna, mjesna) i neovisno o stadiju postupka u kojem se ispituje, sud u pravilu odlučuje o nadležnosti s obzirom na činjenično stanje u vrijeme podnošenja tužbe sudu i po propisima koji važe u vrijeme odlučivanja o nadležnosti.

12. Zakonom o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 09/15, 78/15, 102/15, 52/16, 128/22, 156/23 dalje ZPK) je propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorene strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište (članak 19 I stavak 1.) i da se od odredbi stavaka 1. i 2. članka 19. I može odstupiti samo sporazumom koji je sklopljen nakon nastanka spora (članak 19I.stavak 4. točka1.).

13. Navedena odredba članka 19. I ZPK-a procesne naravi i primjenjuje od 30. rujna 2015. u svim postupcima u kojima se o nadležnosti odlučuje nakon 30. rujna 2015., a među kojima je i predmetni postupak s obzirom da je tužba podnesena 15. svibnja 2025. (podudarno sa shvaćanjem iskazanim u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske E143/2019-2 od 11. prosinca 2019.) u nema značaj "isključivog" međunarodnog prava, budući da se ne nalazi razloga da se u nedostatku opće nacionalne odredbe o mjesnoj nadležnosti za suđene u sporovima nastalim u povodu potrošačkog kreditiranja, potrošaču koji pokreće sudski postupak uskrati pavo izbora mjesne nadležnosti suda njegovog prebivališta po odredbi članka 19. I ZPK-a, neovisno o njegovom državljanstvu i državi u kojoj je ugovor o kreditu sklopljen i realiziran.

14. Svako drugačije tumačenje odredbe članka 19. I ZPK-a dovodi ne samo do pretjeranog formalizma u odlučivanju kao posljedice primjene pozitivnog prava bez sagledavanja pravnog problema u cjelini s aspekta da potrošak kao slabija ugovorna strana treba biti zaštićen pravilima o nadležnosti koja su povoljnija za njegove interese, već i do ostvarivanja prava u duhu i smislu prava zajamčenih odredbama članka 14. stavkom 2., člankom 16. stavkom 2. i člankom 26. Ustava.

15. Slijedom navedenog sud je ocijenivši prigovor mjesne nenadležnosti neosnovanim donio odluku kao u izreci rješenja.

16. Tužiteljica je saslušana kao stranka na ročištu održanom dana 16. rujna 2026. godine. Tužiteljica je iskazala da je ugovor zaključio 16. siječnja 2015. godine s prednikom tuženika Sberbank te da se radilo o gotovinskom kreditu koji je bio namijenjen za zatvaranje prethodnih kredita i da nije bila klijent Sberbank. Također je iskazala da je u toj banci odlučila podići kredit jer je u svojoj matičnoj kredit već imala kredit pa nije ispunjavala uvjete koji su bili potrebni i da se radilo o kreditu u eurima u iznosu od 9.500,00 eura. Nadalje u svom iskazu navodi da je razgovarala sa osobnim bankarom i da joj dao obrazac ugovora da pročita ali da od osobnog bankara nije dobila informaciju da je dužna platiti naknadu za obradu kredita, a koliko se sjeća ta naknada je bila umanjena od ukupnog iznosa kredita. Nadalje je iskazala da su sredstva ostvarena predmetnim kreditom prebačena na njen račun u Privrednoj banci te je primijetila da je taj iznos manji od 9.500,00 eura, ali se ne može sjetiti za koliko manji te da tom prilikom nije točno znala koji su razlozi i išla je pitati u banku o čemu se radi, a oni su joj rekli da je to takav ugovor. Također navodi da, koliko je tužiteljici poznato, upravo i da je znala za obvezu plaćanja naknade za obradu kredita i da se tome protivila, da bi u tipskom ugovoru kojeg je dobila na potpis i dalje ostala obveza plaćanja te naknade. Tužiteljica je također iskazala da u trenutku sklapanja ugovora nije imala nikakav obrt niti bila član trgovačkog društva, a da odredbu o administrativnoj namjeri nije uočila te navodi da je u banci nitko nije upoznao s obvezom plaćanja naknade, a da uz to nema nikakvo stručno znanje koje bi joj poslužilo o čemu se radi.

17. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao gotovinski kredit za zatvaranje prethodnih kredita. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

18. Prema odredbi čl. 49. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN broj: 9/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 dalje ZZP-a) važećeg u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj

ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav predmeta ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe.

19. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

20. Člankom 52. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene nepoštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim čl. 52. ZZP-a samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

21. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

22. Osim toga, odredbu članka 52. ZZP-a valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

23. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio.

24. Imajući na umu navedeno, odredba čl. 13. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta od ocjene poštenosti.

25. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 49. ZZP-a ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

26. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja u smislu ZZP-a, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo.

27. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ne predviđaju

plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama.

28. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora.

29. Imajući u vidu zakonsku obvezu tuženika iz članka 49. st. 3. ZZP-a i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 13. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima.

30. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz čl. 13. st. 2. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj.

31. Člankom 6.1. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je naknada u visini od 2,00 % od iznosa kredita, a naplaćuje se jednokratno, unaprijed. Ukupan iznos ulazne naknade prema odredbama iz čl. 6.1. predmetnog Ugovora o kreditu utvrđen je u visini od 2,00 %, što iznosi 1.000,00 kuna, odnosno 132,72 eura.

32. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga.

33. Stoga je sud ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim te je donio odluku kao u točki II. izreke.

34. Prigovor zastare nije osnovan. Prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

35. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj vrijednosti predmeta spora i važećoj Odvjetničkoj tarifi tužitelju za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura, trošak sastava 2 podneska svaki u iznosu od 50,00 eura, troškovi zastupanja na ročištima 4. veljače 2026. i 16. rujna 2026. svako ročište po 50,00 eura, što ukupno čini iznos od 250,00 eura.

Nadalje, sud je tužitelju priznao i troškove sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura, što ukupno iznosi 36,64 eura tako da ukupni troškovi ovog parničnog postupka iznose 286,64 eura.

Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

36. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki III. izreke.

U Vinkovcima, 8. listopada 2026.

Sudac:
Marija Pavlović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalbu u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste.

Žalba se podnosi ovome sudu u tri primjerka, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Županijski sud.

OBAVIJEST:

1. Odvjetnica Hana Lukić Hob, Vinkovci – punomoćnik tužitelja
2. Odvjetnik Jurica Barbarić, Vinkovci – punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-cb21d**

Kontrolni broj: **04f79-21c39-56b68**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.